

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Turi Ákos ügyvéd (címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a dr. Bodolai László ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. május 18. napján kelt 35.P.21.708/2015/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. és 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperes által szerkesztett internetes lap kiadóját, az ...-t (alperes címe), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, és külön felhívásra a Magyar Államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy a határozat jogerőre emelkedését követő 8 napon belül a ... napján az ... oldalon „...” című cikkel azonos formában és módon jelentesse meg a következő helyreigazítást:

„A ... napján megjelent „...” című cikkben valótlanul állítottuk, hogy **felperes neve** a MANK szakvéleményt meghamisította, továbbá azt, hogy **felperes neve** a cikk megjelenését megelőzően az általunk tett megkeresésre trükkös és jogszabályba sértő módon csak a fél évvel korábbi jelentést küldte meg számunkra, a véglegeset nem. A valóság ezzel szemben az, hogy megkeresésünkre az önkormányzat a cikkben tárgyalt mind kettő szakvéleményt megküldte a számunkra a cikk megjelenését megelőzően.”

Kötelezte az alperest működtető ...-t, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.400 forint perköltséget, valamint az állami adóhatóság külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalását.

Azon sérelmezett közléssel kapcsolatosan, mely szerint a ... felállított Weöres Sándor szoborral kapcsolatos Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. (MANK) szakvéleménye hamis és

azt a látszatot keltette, hogy a felperes hamisította meg a jelentést, elsősorban azt állapította meg, hogy az alperesi cikk teljes értelmezése és szerkesztési technikája az átlagolvasóban azt a képzetet kelti, miszerint a szakvélemény meghamisításra került. Megítélése szerint ez az értelmezés alapvetően a cikk címadásából és a köztes cím feltüntetéséből fakad. A szerkesztési technika az átlagolvasóban azt a képzetet kelti, hogy a szakvélemény meghamisítása a felperes érdekében és kérésére történt. Ennek megerősítéséhez járult hozzá az a cikkbeli címadás is, hogy „Az önkormányzat átverné az ...”, mely alatt feltüntetettek úgy értelmezhetők, hogy az állítólagos hamisítás a felperes érdekében történt és ezt a felperes az ügyben keletkezett dokumentumok nem teljes körű megküldésével próbálta leplezni. Ilyen körülmények között megítélése szerint a hamisítás kifejezés alkalmazása egyértelműen tényállító jellegű, mely azt fejezi ki, hogy mindez a felperes kívánalmára történt.

Tényállításnak minősítette továbbá azt a felperes által sérelmezett közlést is, hogy a felperes csak a meg nem hamisított jelentést küldte el az újságíróknak. A cikk szerzőjének tanúvallomása alapján azt állapította meg, hogy maga a tanú sem tudott arra vonatkozóan kétséget kizáróan visszaemlékezni, hogy a részére megküldött elektronikus levél tartalmazta-e a későbbi dátumozású szakvéleményt, vagy sem. A küldéssel kapcsolatos tanúvallomást úgy minősítette, mint ami a tanú felvetéseit tartalmazta. Ezeket azonban nem ítélte kellő bizonyítékként arra, hogy a felperes nem küldte meg a cikk megjelenését megelőzően a kérdéses szakvéleményt.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresete alapján helyreigazítást rendelt el, azonban a valóság jobb megértése érdekében a megszövegezésében a kereseti kérelemtől eltérően szükségesnek ítélte a való tények közlésére való kötelezést is.

A felperesnek a tárgyalás elhalasztása iránti kérelmét nem tartotta alaposnak, mivel az alperesnek kellett bizonyítania azt, hogy a felperes által továbbított elektronikus levélben nem szerepelt a teljes dokumentáció, az ilyen alperesi bizonyítás azonban eredménytelen maradt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Álláspontja szerint a felperes az általa kért helyreigazítási kérelem vonatkozásában nem rendelkezett keresetőségi joggal. Arra hivatkozott, hogy a vitatott közlés nem állít olyat, hogy a felperes lett volna hamisító, az írás ezzel egyetlen konkrét természetes, vagy jogi személyt sem vádolt, csak azt állapította meg tényként, hogy a szakvélemény meghamisításra került. Helyreigazítás iránti kérelmet, illetőleg ezzel kapcsolatos keresetet azonban csak az terjeszthet elő, akinek személyére nézve a cikk közlést tartalmaz.

Az ítéletben foglalt azon megállapítás, mely szerint a felperes mindkét szakvéleményt megküldte a cikk megjelentetését megelőzően a szerző részére, téves következtetéshez vezetett az elsőfokú bíróság ítéletében. Ez a tény ugyanis nem jelenti egyben azt is, hogy az alperes azokat meg is kapta. Nemleges tényt nem lehet bizonyítani, ezért az elsőfokú bíróság tévesen következtetett arra, hogy a felperesi anyagokat az alperes kézhez vette.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A perben irányadó Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tény állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely

tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

Az alperes fellebbezésében foglalt azon hivatkozás, mely szerint a sérelmezett közlések tekintetében a felperes nem rendelkezett keresetindítási jogosultsággal, nem volt elfogadható. A szöveg értelmezése alapján az írásnak volt olyan tartalma, mely szerint a MANK szakvélemény meghamisításában a felperes is érintett. A „Meghamisítják a jelentést” cím alatti tartalom felütése éppen az, hogy a város, illetőleg annak önkormányzata olyan szakvéleményre tart igényt, mely a műalkotás köztéri felállítását maradéktalanul támogatja. A szövegértelmezés során az elsőfokú bíróság helyesen utalt a cikknek azon részére is, amely „Az önkormányzat átvérné az ...” cím alatt jelent meg, ahol ... idézve azt tüntette fel, hogy „a szakvéleményezés egy folyamat, amely mindig az önkormányzattal együttműködésben, az önkormányzat döntését támogatva történik”. A közlések ezáltal az önkormányzat és a MANK közötti kölcsönhatásként mutatták be azt a folyamatot, melynek eredményeképpen a cikk szerint egy olyan végleges szakvélemény született, mely a zsűritagoktól független, a korábbi állásfoglalástól eltérő véleményt tartalmazott. Ilyen összefüggések mellett a szakvélemény meghamisításának közlése egyértelműen vonatkoztatható a felperesi önkormányzatra is.

A vizsgált írás tartalma alapján a szakvélemény meghamisításával kapcsolatos közlés mint tényállítás szerepel, egy adott időpontban, adott tartalommal megszövegezett dokumentum létrejövetelének folyamataként.

Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy nem volt arra nézve alperesi bizonyíték, hogy a felperesi önkormányzat az alperesi állítás szerinti hamisítási tevékenységben volt részes.

A valótlan közlés miatt helyesen kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest helyreigazítás közlésére.

A döntést megalapozó szakvélemény kikérésével és a felperes által korábbi változat megküldésével kapcsolatos közlésrész tekintetében is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság. Az alperes a cikkében közölte a januári nem végleges szakvélemény, illetőleg a májusi elfogadott szakvélemény facsimile változatait. Utóbbival kapcsolatosan állította azt, hogy azt a felperes a kérése ellenére nem küldte meg a részére. Az alperesi hivatkozás annyiban helyes volt, hogy nemleges tény általában nem bizonyítható, jelen esetben azonban arról volt szó, hogy egy várt dokumentum megküldése helyett egy másikat kapott, ez pedig nem az általa igényelt és a portálon is bemutatott végleges változat volt. Erre tekintettel a jelen esetben nem volt teljességgel lehetetlen az állítás igazolása, hiszen a felperes által továbbított irat azonosításával egyértelmű, hogy az állításának megfelelően melyiket nem kapta kézhez. A felek perbeli előadásai, illetve a szerző tanúvallomása alapján nem lehetett arra következtetni, hogy létezett egy sikertelen e-mail továbbítás is, melyre tekintettel az alperes nem kapott meg bizonyos dokumentumokat.

A felperesi álláspontot alátámasztotta a fellebbezési ellenkérelemhez mellékelte korabeli üzenet és annak mellékletei, melyek továbbítási ideje a cikk megjelenését megelőzően történt. A csatolmányok között a „szakvélemények” többes számú megjelölés szerepelt.

Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság ezen közlés tekintetében is helyesen foglalt állást, amikor a valótlan közlés miatt a helyreigazítás elrendelése mellett határozott.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes által szerkesztett hírportált üzemeltető társaság köteles viselni a felperes perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

A perköltség összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Köteles továbbá viselni az alperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2016. február 4.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő